

Sagsfremstilling fra Klemte Borgere i Aalborg Kommune. Til foretræde for Folketingets Socialudvalg, 16. januar 2014.

I borgerrettighedsgruppen Klemte Borgere i Aalborg Kommune er vi i kontakt med cirka 500 sygemeldte borgere, og dagligt hører vi om Aalborg Kommunes svigt.

Dagligt hører vi om, at det foregår i kommuner i alle hjørner af landet.

Dagligt bliver vi mindet om, at retstilstanden ude i kommunerne er i fuldkommen opløsning. Den syge borger er som en optimistjolle, der er oppe imod en skarpladt korvette, og korvetten er oven i købet fjendtlig.

I 2009 rundspurgte dagbladet Politiken cirka 1000 kommunale socialrådgivere, og halvdelen angav at de inden for de foregående tre år havde brudt loven på jobbet, og de fleste oplyste ifølge avisen, at lovbruddene skete på daglig eller ugentlig basis.

Vi oplever, hvordan borgerne i vores netværk hver dag oplever konsekvenserne.

Når en kommune skal træffe afgørelse om tildeling af fleksjob eller førtidspension, er der behov for lægelige oplysninger, og på baggrund af lægelige oplysninger og andre personlige aspekter, skal kommunen træffe beslutning om borgerens resterhvervsevne.

I november 2013 kunne overlæge Ole Hjort Jensen fra Smertecenter Skørping berette til regionalavisen Nordjyske Stiftstidende - og vi citerer - at det desværre er "reglen og ikke undtagelsen, at der ikke tages ret meget hensyn til vores lægefaglige vurderinger. Det er som om, de ikke hører efter, eller også kan de ikke høre efter," udtalte han til Nordjyske Stiftstidende, og tendensen blev i samme artikel genkendt af Anja Mitchell, som er formand for speciallægernes organisation.

Speciallægerne fortæller altså, at når en lægeerklæring - ofte lægeerklæringer som kommunen selv har anmodet om - har været i kløerne på kommunen og er skrevet om - ja så kan lægerne ikke længere genkende deres egne ord.

Borgerne oplever derfor, at deres sager behandles på forløjede og stærkt manipulerede grundlag.

Borgere oplever derfor, at selv om speciallæger somme tider i gentagne tilfælde har slået fast, at en borgers sygdom er irreversibel, så fortsætter kommunen med handleplaner, som forudsætter, at lægens vurdering er løgn.

Når man overlader det til kommunen at vurdere, om en borger kan blive rask, så oplever borgerne, at det er det fuldkomne vilkårligt, om kommunen overhovedet lytter til den lægelige fagekspertise, og i mange cases i Aalborg Kommune, som vi har kendskab til, så ligger kommunen ikke inde med argumenter for, hvorfor lægens ord overhovedet kan betvivles.

I Aalborg Kommune oplever vi, at man har sofistikeret denne manipulation med helbredsstatusser til langt over skamløshedens grænse ved at lade borgere undergå socialmedicinsk undersøgelse.

Vi anfægter ikke generelt den socialmedicinske tilgang til udredning af borgere, men det er vores opfattelse, at et omfattende bedrag finder sted og med socialmedicinsk stempel på.

I stort omfang oplever vi, at borgere med somatiske lidelser så at sige får psykiatriseret deres tilstande af socialmedicinere, selv om læger og speciallæger ikke har fundet noget som helst psykisk påfaldende ved deres tilstande. Vi har eksempler på, at borgere der lider af smertetilstande som for eksempel gig, og hvor det er fastslået af relevante speciallæger, hvor alvorlig tilstanden er, bliver mistænkt på deres lidelse, og i stribevis af tilfælde vurderer man fra socialmedicinsk hold, at disse borgere har god prognose for helbredelse, hvis de modtager psykoterapi.

Disse socialmedicinske vurderinger, som vi vurderer, er de facto bestilt og betalt af kommunen, forfølger den enkelte borger i resten af sagsbehandlingen, og det fører til, at borgeren ikke får den hjælp, der er relevant og behov for.

Samme vilkårlighed i sagsbehandlingen og i afgørelser oplever vi på andre socialområder. Vilkaerligheden opleves af børnefamilier, som får hele deres privatliv endevendt af de sociale myndigheder, som vil undersøge, om børnene er truet på deres velfærd.

Intet tydede på, at de ganske alvorlige børnesager, som blev omtalt i medierne, har skyldtes at de sociale myndigheder havde for ringe beføjelser. Alligevel har man udvidet beføjelserne i "Barnets Reform" fra forrige år, som tillader kommunen at overskride tærsklen til borgeres privatliv i en grad, der ikke hører hjemme i et retssamfund. Og ikke fordi, der foreligger stærk mistanke om mistrivsel. Nej, blot ved ringe formodning og med fordomme oplever borgere, at de sociale myndigheder udnytter disse beføjelser til skamløs dyneløfteri, som savner enhver proportion med mistankegrundlaget. Er man utilfreds, kan man vente i månedsvis i klagesystemet.

Vilkaerligheden opleves af handicappede med behov for hjælpemidler og dækning af merudgifter. Også her er klagesystemet for længst blevet en ren forlængelse af den enkelte kommunes administrative afgørelse. Kommunen siger automatisk nej. Lad os se om 14 måneder, hvad Ankestyrelsen siger. Og giver Ankestyrelsen borgeren medhold, så har det ikke kostet kommunen noget som helst.

Det kostede for eksempel ikke Aalborg Kommune noget, at man fejlagtigt stoppede sygedagpengene for en yngre mand, som i 2010 kom til skade med sin ryg. Efter otte måneders ventetid fik han medhold i sin klage og fik efterbetalt 59.000 kroner i sygedagpenge, som han var berettiget til i ventetiden. Men da sygedagpengene var rullet ind på hans konto, mistede han retten til kontanthjælp i seks måneder, og dermed blev klagesagen en decideret økonomisk gevinst for kommunen og et tab for borgeren, som har været nødt til at sætte sig i gæld for at have penge at leve af.

Et nyt eksempel på, hvad vilkaerlighed fører til, har vi set i implementeringen af en kontanthjælpsreform, hvor den enkelte kommune skal vurdere, om den enkelte unge borger er uddannelsesparat eller ej. I Esbjerg har man vurderet, at det er 40 procent af de unge. I Aalborg siger man 62 procent. Vi er ikke i tvivl om, at sådan en vilkaerlighed fører til kassetækning og til ulykkelige skæbner.

Der har været forslag fremme om, at hver enkelt kommune skulle have en social ombudsmand eller en borgerrådgiver, som kunne vejlede borgeren igennem systemet. Men forslaget er egentlig tragikomisk, for det er nøjagtigt den opgave, hver enkelt sagsbehandler er ansat til at udføre, nemlig til at vejlede en borger så ærligt, sagligt og korrekt som muligt i forhold til den sociale lovgivnings rammer.

Adskillige danske borgere i klemme i kommunerne har i stedet hyret deres egne privatrådgivere, og det er ikke usædvanligt, at en borger, som i forvejen er trængt økonomisk, må betale i omegnen af 1000 kroner om måneden for at have en privat socialrådgiver, der kan udføre det arbejde, som kommunens sagsbehandler skulle have udført.

Nu har man fra Christiansborgs side sat de syge og andre svage borgere med betydelige eller ultimative barrierer i forhold til arbejdsmarkedet på alvorlig økonomisk hestekur.

Lad nu den næste reform blive for de syge og ikke imod dem. Hvis vi overhovedet skal kalde os et retssamfund af gavn, så er der behov for at holde kommunerne i kortest mulige snor, for hver gang man overlader noget til kommunens skøn, så oplever vi, at kommunen stik imod forvaltningslovens hensigt, træffer afgørelse, som er til systemets økonomiske bedste og ikke til borgerens bedste.

Der er behov for, at man anerkender, at kommunen er ansvarlig for tort, når en kommune har trukket en borger igennem et langt og opslidende klageforløb.

Der er behov for en sikring af, at medarbejderne i forvaltningen kan følge deres samvittighed og træffe lovlige og ærlige afgørelser i henhold til princippet om god forvaltningsskik uden at blive mødt med repressalier og uden at føle sig truet på sit job.

Indtil man har styr på kommunernes håndtering af socialområdet, så kan I regne med, at jeres udstukne lovgivning, kan regnes for at være mislykket implementeret. Adskillige borgere får ikke den hjælp, som var tiltænkt dem, fordi kommunal kassetænkning udgør en betydelig stopklods.

For, som tidligere landsretsdommer og stedfortræder for Ombudsmanden Holger Kallehauge udtalte til Politiken i januar 2000, så ejer kommunerne ikke nogen retskultur. De har ikke respekt for loven som sådan. Kun hvis de selv kan lide den, udtalte Holger Kallehauge til Politiken for 14 år siden.

Der er intet som helst, der tyder på, at det har forandret sig til det bedre. I kan forandre det til bedre.

Klemte Borgere i Aalborg Kommune er en uformel borgerrettighedsgruppe, som blev dannet i oktober 2013 for at føre borgerrettighedskampagne i forbindelse med kommunalvalgkampen. Vi er en ad hoc-gruppe bestående af cirka 10 borgerrettighedsaktivister, og vores bagland er Facebookgruppen "Syg i Aalborg", som dags dato har 515 medlemmer.

*Kontakt: David Wedege Petersen, kommunikationsansvarlig: Tlf. 25 39 72 32.
sygtvalg@gmail.com*